

Képviselőjelöltjeink

Életrajzi adatai fél noteszlapon is elférnek. A Csongrád megyei képviselőjelöltek között ő a legfiatalabb. És ezzel az életkorral még illik dicsőkedni. Bár azt tartják, a fiatalság nem érdem. De ha valakit huszonévesen képviselőnek jelölnek...

Emlékszem az egyik gyűlésre. Sok fiatal munkás és idős nyugdíjas azt fürkészte, kutatta a hallgatóság sorainban, vajon ki lehet a népfőntöltő, akiről annyit tudtak csak, huszonhárom éves. Hogy ilyen fiatal! Aztán bemutatkozott a mosolygós, kedves Tóth Edit. Megfontoltan, komolyan beszélt. Amikor később megismertem, meglepődtem, milyen sokat tud az életről.

Volt már óvónő, ügyintéző, művelődési előadó, színészelő. Most munkás, három műszakban. Először az érdekelte, miért hagyta ott az íróasztalt. Mert mindenféle azt lehet tapasztalni, két kézzel is fogják a négy sarkát, és nincs az a fizetés, amiért egy műhellyel fölcserélnék.

— Untam a gépelést, a bezártságot, és alig kerestem kétfézer forintot — mondja Tóth Edit, majd hozzáteszi: — Az íróasztal mellett az élet robotnak tűnt. A mostani munkám rendkívül változatos. Szeretem az embereket, szeretek velük foglalkozni, és szeretek a fiatalok között lenni. Itt a gyárban nagyon sok a fiatal.

— Arulja már el, mi a dolga?

— Gyártmányközi ellenőrvagyok, a gépeket figyelem, az anyagot, a fordulatszámot, azt nézem, amint a tömlők készülnek a félautomatákon.

— A három műszak közül melyik a könnyebb?

Tóth Edit

Tóth Edit, a 3. számú országgyűlési választókerület képviselőjelöltje. Szegeden született 1957-ben. Iskoláit is itt végezte, a Tömörkény István Gimnázium és Művészeti Szakközépiskolában érettségizett. Munkásnő, a szegedi gumi-gyár dolgozója.

— Az éjszakai a legnyugodtabb. A délelőtti azért jó, mert délután sok a szabad idő.

— Szabad idő! Gondolom, nincs gondja a programokat illetően?

— Annál is inkább, mert a KISZ-vezetőség tagja vagyok. Mint kultúrfelelősnek,

szinte megszámlálhatatlanul sok a teendőm. Gondoskodnom kell fiatal munkatársaim szabad idejének okos, hasznos eltöltésének szervezéséről.

— Nem könnyű feladat... — Egyetérték. A gyár klubja üres, a színházberletek porosodnak, a TIT-előadásoknak sem nagy a népszerűségük. Persze sok a bejáró munkás. Így aztán érthető, hogy a műszak után a legközelebbi busszal sietnek haza. Ez a magyarázat azonban nem elegendő ahhoz, hogy elégedettek lennének a munkáművelődés-jelenlegi helyzetével.

— Mi a kedvenc időtöltése? — Az olvasás. Különösen azokat a könyveket kedvelem, amelyek a nők egyenjogúságával foglalkoznak.

— Úgy érzi, töprengeni kell ezen a kérdésen? — Nem panaszkodom. Huszonévesen egy nő sem érezheti, hogy hátrányos helyzetben lenne egy férfival szemben. De más a véleménye a kétgyermekes anyának. Képzeli el azt az aszszonyt, aki a munka után rohan a gyerekeiért, óvodába vagy bölcsődébe. Aztán indulás bevásárolni. És ha éppen az Északi városrészen lakik, akkor térdig gyalogolhatja a lábát, amíg mindent beszerez. Ismerem az ott élők gondjait, ott is jelöltek és annyi feladatot kaptam utárválóul, hogy alig győztem jegyezni.

— Talán már programja is van? — Korai erről még beszélni. Ha megválasztanak, mielőbb szeretném bizonyítani, hogy megérdemeltem a bizalmat.

H. M.

Nagygyűlés Debrecenben

A béke- és barátsági hónap alkalmából nagygyűlést tartottak szerdán Debrecenben a Magyar Gördülőcsapágó Művek kultúrtermében. Sziklasi Béla, az üzemi pártbizottság titkára köszöntötte a nagygyűlés több mint 500 résztvevőjét, majd **Sarlós István**, az MSZMP Politikai Bizottságának tagja, a Haza-fias Népfőntöltő Országos Tanácsának főtitkára mondoi beszédet.

A nagygyűlésen a békéért és a népek barátságáért hosszú időn át folytatott eredményes munkájáért az Országos Béketanács „Békeért és barátságért” emléklappal tüntette ki a Magyar Gördülőcsapágó Művek debreceni gyárának kollektíváját. Ugyanezt a kitüntetését kapta **Fiák László** vezérigazgató az üzem beke-mozgalmának irányításában végzett tevékenységéért. A kitüntetéseket **Sarlós István** adta át. (MTI)

Kiváló mezőgazdasági üzemek

A múlt évi termelési eredményeikkel Kiváló címet nyert mezőgazdasági üzemek közül ezekben a napokban négynek adták át a kiemelkedő teljesítményt tanúsító oklevelet.

A mőhácsi Új barázda Tsz-ben, amely ezúttal már harmadszor kapta meg a Kiváló címet, **Aczél György**, az MSZMP Politikai Bizottságának tagja, a Minisztertanács elnökhelyettese adta át az ezzel szőlo oklevelet **Harmatos József**nek, a közös gazdaság elnökének.

A nádudvari Vörös Csillag Tsz-ben **Sarlós István**, az MSZMP Politikai Bizottságának tagja, a Haza-fias Népfőntöltő Országos Tanácsának főtitkára adta át az oklevelet **Szabó Istvánnak**, a termelőszövetkezet elnökének. A Vörös Csillag Tsz ezúttal már 27. alkalommal bizonyult méltónak a Kiváló címre.

A Tokaj-hegyaljai Állami Gazdasági Borkombinát 1979. évi kiváló gazdálkodását tanúsító oklevelet **Romány Pál**, mezőgazdasági és élelmezési ügyi miniszter adta át **Kapás Pálnak**, a kombinát vezérigazgatójának.

A barcsi Vörös Csillag Tsz-ben **Markóza Imre** igazságügy-miniszter adta át az oklevelet **Bőhm József**nek, a közös gazdaság elnökének. (MTI)

Választói pótnévjegyzék közszemlén

Az országgyűlési képviselők és a tanácsok általános választására kiirt módosított névjegyzék és a pótnévjegyzék is elkészült. Ezt holnap, pénteken kifüggesztik, s május 28-ig a Szeged megyei városi tanács vb hivatal népszerűségi nyilvántartási csoportjánál (Széchenyi tér 11., bejárat a tanácsháza két épülete közötti utcaszakaszán, „sőhajok hídja” alatt), bárki megtekintheti. A városi tanács végrehajtó bizottsága kéri a lakosságot, hogy az, akit a választók módosított névjegyzékébe és pótnévjegyzékébe felvettek, és a névjegyzékek összeállítását követően megváltoztatja állandó lakóhelyét, vagy a választás napján nem tar-

tózkodik ott, kérjen igazolást a hivatal népszerűségi-nyilvántartó csoportjától. Az igazolás alapján a választópolgár új állandó lakóhelyén az illetékes végrehajtó bizottság titkárártól kérheti a pótnévjegyzékbe való felvételét.

Az az állampolgár, aki csak a választás napján tartózkodik állandó lakóhelyétől távol, az igazolás alapján, annak bemutatásával tartózkodási helyén szavazhat.

Akik a pótnévjegyzékben sem szerepelnek, s még értesítést sem kaptak, a választást megelőző napig (június 7-ig) a fent említett helyen mindennap munkaidőben (szombaton is) jelentkezhetnek személyi igazolvánnyal.

Pénzügyi fegyelem

A legtöbb háziasszony tisztában van azzal, mi is a pénzügyi fegyelem. Mert hiába szeretne például kétfézer forintot elkölteni, ha csak ezer forint van a tárcájában. Látszólag egyszerű a dolga, addig költsékezik, amíg a család gazdasága engedi. Minden fillérről önmagának számol el, így saját magát is ellenőrzi. Ezt nevezhetjük belső ellenőrzésnek is — melynek elvei és módszerei nem hiányozhatnak egyetlen vállalat, intézmény, üzem vagy szövetkezet életéből sem. A revizorok azt szeretnék, azért sóhajtának, hogy nagyobb legyen a fegyelem, hogy jobban megnézzék az igazgatók, főkönyvelők, s beosztottak, mit, mire költenek, hogyan használják ki a gazdasági lehetőségeket, mert akkor alig lenne a külső ellenőrzésnek feladata. És ezt egyáltalán nem bánnák. De egyelőre még sok a dolguk.

Olvasom, böngésem a vizsgálati jegyzőkönyveket. Tanácsai szakembereknek, a PM Bevételi Főigazgatóság revizorainak, a NEB ellenőreinek felfedezéseit. A kirívó szabálytalanságoknál, úgy érzem, mintha egy-két üzem, vállalat, vagy szövetkezet nem az 1980-as viszonyok, hanem „kőkorszaki” állapotok között élne... Fiktív nevekre, ismeretlen feladatokért fizettek ki bért... Engedély nélkül végezték a beruházást... A szövetkezeti mérleget nem a valós adatok alapján állították össze... Kedvezőtlen termelési eredmények ellenére a középvezetők beosztásukat úgy használták fel, hogy iostalan anyagi előnvhöz jutottak... Az enyhébb megállapítások: a számlákat, bizonylatokat megkésve állították ki... Indokolatlanul magas támogatást adtak a vállalat nevében működő sportkör részére... Nem sorolom tovább, és az első olvasás után mindjárt az jut eszembe, miért a revizoroknak kellett észrevenni ezeket a visszasságokat, amelyek bár „egyszerűek”, de a szövetkezet, vagy a vállalat gazdasági életét könnyen megzavarhatják.

A tanácsok, a hatóságok és az illetékes szervek évről évre megállapítják, javul az ellenőrzés és jobb az ellenőrző intézmények között az együttműködés. Valóban ez az igazság, s ennek örülni is lehet. Sőt, az 1977-es minisztertanácsi rendelet az ellenőrzés rendszerét átalakította, modernizálta. Korábban viccek, kabarek szőltek a „meleg kilincs-váltásról”. Alig csukta be az egyik revizor maga mögött az ajtót, menetrendszerűen érkezett a társa. Az igazgató dossziékba fűzve, mosolyogva és előzékenyen előkészítve adott át minden iratot. Az ellenőr ilyenkor meglepődött és azon morfondírozott, honnan tudták jövetelét. Pedig nem tudták, csak számítani lehetett mielőbbi megjelenésére. Felelős szakemberek egybehangzó véleménye: megszűnt az agyonellenőrzés — vagy legalábbis színőben van —, és ez a rendelet, a koordinációk javára írható. A megyei tanácsok végrehajtó bizottságai évente megszerkesztik az ellenőrzési naptárt, és így nem fordulnak elő az annyit emlegetett komikus esetek. Kevesebb revizor jut egy-egy intézményre, de csodák csodájára, nem mindenhol örülnek ennek az igazgatók, vállalatvezetők. Helyenként hallani, jőjjenek csak a revizorok, majd elvégzik a kényelmetlen munkát. Ott várják őket, ahol az igazgató jó színben akar feltűnni a munkatársai előtt. Az enyhébb mulasztások fölött szemet huny, gondolva azt, majd jönnek az ellenőrök, és rutinvizsgálattal megállapítják, amit még egy osztályvezető sem szívesen mondott volna ki.

A legtöbb ellenőrzés visszatérő tapasztalata, ha a belső ellenőrzés működik, figyel, akkor a mulasztást, hibát, hanyagságot idejében megszüntetik. Azon is mindig elcsodálkozom, amikor egy-egy vállalati, szövetkezeti tervet megismerek, hogy abból sohasem hiányzik a „belső ellenőrzést meg kell szilárdítani, ki kell építeni...” És aztán mi történik? Megkezdődik a belső ellenőrzés. De nem vesz észre olyan hibákat, mint a külső ellenőrzés. Sajnos, ennek egyik oka, hogy az igazgató „albérltetbe kiadja” az ellenőrzéssel járó összes feladatot. Épp ezért is javasolta az egyes felügyeleti szerv, hogy a vezetők minősítésénél még jobban vegyék figyelembe, ki mennyire törődik az ellenőrzéssel. Ha az első számú vezető tizedrangú, mellékes kérdésnek tekinti a felelősségre vonást, akkor mit várhat el a beosztottaktól. Hogyan lehet megkövetelni a fegyelmet, a pontosságot, a minőségi munkát, ha nem kéri azt számon? Ellenkező példa is akad. Több olyan igazgatót is ismerek, aki nem tud nyugodtan élni és aludni, ha nem tájékoztatják minden dolgról, ami a vállalatnál történik. Így tíz-tizenkét órát dolgozik naponta, egészségét tönkretesz a túlfeszített munkában, és az irányítás sem hatékony, mert elvész az apróbb részletekben.

Pszichológusok, közgazdászok, szociológusok könyvtárnyi irodalmat írtak már az ideális vezetőről. Szinte havonta jelenik meg egy-egy kötet e témáról, és nem szeretnék egyik szerzőnél sem okosabbnak látszani. Egy bizonyos, és a megyei vizsgálatok is erről győznek meg: a legfőkételesebb, a legpontosabban működő és a legjobban koordinált ellenőrző szervezet sem képes azt a mulasztást később megfelelően pótolni, amit hanyagságból, nagyvonalúságból elkövettek. A pénzügyi fegyelem nem sokadrangú kelleke gazdasági életünknek, hanem meghatározó és olyan tényező, ami a gazdálkodást alapvetően befolyásolja. A vizsgálatokból is kitűnik, ahol rossz a számvitel, laza a pénzügyi ügyvitel, ott általában alacsony a termelékenység, jelentős a fluktuáció, a nyereség elmarad az országos átlagtól. Javítani kell a szervezést, a tervszerűséget, és még ezenkívül számtalan tünetre javasolnak valamilyen orvosságot a revizorok. Aprópo, ellenőrök. Egyre inkább társadalmi igény, olyan felkészültségű legyen, hogy egy-egy szakma, foglalkozás, üzemág lassú előrehaladásának okaira is választ tudjanak adni. A minőségi követelmények az ellenőrzésben is jelentkeznek.

Halász Miklós

Egészségpolitikai aktívauülés

Az egészségügyben dolgozók különböző szakmai-foglalkozási rétegeinek képviselői, politikai, állami, társadalmi tisztségviselők tanácsokoztak tegnap a Szegedi Biológiai Központ előadótermében. A megyei kibővített kommunista-aktívauülés napirendjén időszerű egészségpolitikai kérdések szerepeltek. Az MSZMP Csongrád megyei Bizottsága Propaganda és Művelődési Osztálya, valamint a megyei tanács vb egészségügyi osztálya nevében dr. Sebe János, a megyei pártbizottság osztályvezetője üdvözölte a megjelenteket, köztük dr. Vidovszky Kálmánt, az MSZMP KB Tudományos, Közoktatási és Kulturális Osztályának alosztályvezetőjét, dr. Medve László egészségügyi miniszterhelyettesét, Horváth Árpádot, az MSZMP KB munkatársát, dr. Székely Sándort, a szegedi városi pártbizottság titkárárt, dr. Petri Gábor egyetemi tanárt, a SZOTE rektorát, Szabó G. Lászlót, a megyei tanács, Banyainé dr. Birkás Mariát, a szegedi városi tanács elnökhelyettesét, dr. Dobóczy Károlynét, a Szakszervezetek Megyei Tanácsának titkárárt.

Az aktívauülésen dr. Konec János, a megyei pártbizottság titkára időszerű egészségpolitikai feladatokról szólt, majd dr. Rózsa József, a megyei tanács vb egészségügyi osztályának vezetője fűzött szőbeli kiegészítést ahhoz az intézkedési tervjavaslathoz, amelyet előzetesen írásban kézhez kaptak a résztvevők, és amely az egészségügyi ellátásról, a fő fejlesztési feladatokról szőlo vonatkozó politikai bizottsági határozat végrehajtásával összefüggő megyei feladatokat összegezte.

Ezután vitára került sor. Dr. Bánfalvi Géza, a szegedi városi kórház-rendelőintézet igazgató főorvosa az egészségügyi integrációban elért eredményeket ismertette. Dr. Horváth István mindszenti körzeti orvos az alkoholizmus elleni küzdelem hatékonyságának fokozását szorgalmazta. Dr. Szarvas Ferenc, a megyei pártbizottság tagja, címzetes egyetemi tanár az orvostika kérdéskörét boncolgatta Szabó Gyuláné, a vásárhelyi városi kórház-rendelőintézet pártszervezetének titkárá az intézményben folyó tartalmi munka eredményeiről és problémáiról beszélt. Dr. Pataki Lajos, a szegedi gyermekkórház igazgató-főorvosa arra utalt többek között, hogy az integráció sikeréhez elengedhetetlen a szemléletet formáló politikai munka.

Dohány Lászlóné dr., a megyei tanács vb egészségügyi osztályának munkatársa a szociálpolitikai és az egészségügyi ellátás közötti összefüggéseket elemezte. Dr. Ribári Ottó egyetemi tanár, a SZOTE Fül-Orr-Gégészeti Klinikájának igazgatója a műszerezettség javításának szükségességéről szőlt. Zalán Györgyné, a Magyar Gyógyászati Egyesülés osztályvezető-helyettese a gyógyszeripar helyzetét ismertette tért ki az időszakos gyógyszerhiány problémakörére, egyben azokra az erőfeszítésekre is utalva, amelyek a hiánygyógyszerek körét igyekeznek szőkebbre vonni.

Péter Szilveszter, a megyei tanács vb egészségügyi osztályának munkatársa a gyógyszerártari hálózat fejlődéséről és gondjairól beszélt elismeréssel adózva a megyében dolgozó gyógyszerészek áldozatos munkájának. Dr. Petri Gábor az orvosképzéstől az etikáig a mai magyar egészségügy szinte minden alapkérdését érintette gondolatgazdag föl-szólalásában. Dr. Dobóczy Károlyné arról beszélt, hogyan segítik a maguk sajátos eszközeivel az egészségügyi ellátást a szakszervezetek. Dr. Badó Zoltán, a megyei traumatológus szakfőorvos a szakterületén szükséges integráció gyorsítását szorgalmazta. Pádár Lászlóné, a Vöröskereszt megyei